

lacrimosa
tea matanović
drama

kružnica (\circ) je skup svih točaka u ravnini jednako udaljenih od zadane točke (središta), određena žarišnom točkom koja svojim položajem direktno utječe na razmjer same kružnice.

duševno oboljenje (\circ) je skup svih događaja u kronologiji životne ravnine, određena događajno-društveno- genetskom žarišnom točkom, koja je svojim razornim položajem u životnoj ravnini direktno utjecala na razmjer samog oboljenja.

Kurziv u replikama su misli. Neizgovorene misli.
 U melankoliji Mahlerova Adagietta iz 5. simfonije,
 u dubini Gouldova istinskog razumijevanja Bachovih partitura,
 u pročišćenoj osjećajnosti i jednostavnosti Chopinova Preludija
 u E-molu i u ljepoti dubokih i visokih registra klavira
 Pärtove kompozicije Spiegel im Spiegel.

□ : *{...} u tišini ćemo opet
 provesti nadolazećih 60 okretaja
 druge najbrže kazaljke na satu,
 i bit ću okamenjen pod težinom promatranja njenih
 tmurnih i ranjenih obrisa,
 linija koje bivaju robijom njene zamračene nutrine
 među ovim bolničkim
 garnizonskim zidovima,
 ona miruje u mračnom kutu,
 njene usne bivaju
 vazda zatvorene,
 ja promatram njene oči
 u kojima izdahnjuje polako život
 u nemogućnosti prevladavanja te boli
 što isparava iz izmaglice njene nutrine,
 njene oči poput statue fiksirano promatraju
 u današnjici prošlost,
 i ono što bje jučer,
 i bivaju platno što zrcali boje njene duše,
 platno koje ne pristaje na lažne boje ega,
 na lažno nijansiranje i mijenjanje prave boje nutrine,
 te zvukove ponosne dijafragme,
 ne želi laž u izgovorenim riječima
 i ostavlja me
 u prividnoj tišini,
 u toj razornoj bespomoćnosti prividne tišine,
 toj tišini što razara sve lažne tvorevine
 i najmanje omnipotencije,
 koja ruši sva čovječja htijenja
 u labilnosti kula od karata,
 koja dira snagom tisućljetnog vjetra
 i otpuhuje slojeve
 krivih percepcija trzajući ih kao
 ostarjelo lišće u kasnu jesen,
 jer ništa nije razornije od šutnje,
 od buntovne očajnosti šutnje,
 ona me negovorom ostavlja
 da ponovno zakazujem
 kao doktor,*

da iznova zakazujem kao čovjek,
 u okovima vlastite materije
 ona ne vidi nas tuđince s prijateljskim dlanovima
 okrenutima prema nebesima,
 ne vidi da odbacujem sve svoje titule
 u htijenju da joj budem,
 i ono što svakome želim biti,
 ono najvažnije –
 da budem
 povrh svega,
 čovjek čovjeku,
 a svi to nekako zaboravimo
 vodeći se zasljepljenošću vlastitom taštinom
 u laskavosti svojih
 građanskih zanimanja {...}

- : {...} u dubini prsnog koša,
 na razmeđu tmine srca i duše,
 ona nekako jača, ta prokleta bol,
 u toj tišini jača,
 u toj samoći se razvija,
 skrivajući se od svakog udaha
 da se ne oda, da je ne primijetim,
 da ne oteža taj dah,
 i kada pomislim
 da je nema
 jer dah nema onu težinu oboljele duše,
 kada naivno pomislim napokon pobijedena,
 napokon mogu živjeti,
 napokon slobodna od tih okova što me vežu licem
 da vazda gledam u pod, u vlastita stopala,
 da pored čovjeka vječito prolazim pognute glave,
 ona dolazi,
 jača no ikad,
 i u mom pokušaju
 da podignem pogled,
 da uhvatim,
 nakon dugo vremena, taj tračak sunca,
 ona stade razarati, ona glođe,
 ona ponovno glođe sve ono što je već
 do kostiju poglođano,
 nezasitno,
 kao da je nikad nije ni bilo {...}
- : {...} šutnjom mi stavlja
 platinu u dubinu duše zbog nemogućnosti
 da joj olakšam,
 da bespomoćno promatram kako trune i vene njeno tijelo,
 da svjedočim kako ju tuđi grijesi
 učiniše kukavicom pod životom,

da tugaljivo zazire od
 neizvjesnosti i nesigurnosti života,
 ostavljajući me da propitkujem sve ono
 zbog čega sam se školovao,
 a čovjekova patnja nije propaćena
 onako kako već nije,
 ništa nije novo pod Suncem,
 jer tisućljećima ljudska je kob
 u istim grijesima,
 željama, htijenjima,
 nicala,
 i njeno silovanje,
 silovanje {...}

(tišina)

{...} kako da je tražim da mi rekne svoje
 misli, čežnje, traume,
 a nakon isteka 60 okretaja
 samo odem svojim problemima
 kojima sam, radeći, uskratio pravo na postojanje,
 ja ću bespomoćno pokušavati
 doprijeti do njenog glasa,
 da nešto prozbori,
 i da ju u njenim riječima
 stavim u ladicu odgovarajuće dijagnoze {...}

- : {...} uvijek se moram samo prepustiti onome što dolazi,
 zavezanih ruku gledati kako razara,
 kako me transupstancijacijom
 lišava svega ljudskoga u meni,
 i ja,
 ja stadem propitkivati,
 onako očajna,
 onako izgubljena,
 onako sama,
 ostavljena od svih,
 jer ljudi napuštaju ono što tone,
 ono što nema budućnost,
 i ono što je izgubljeno {...}

(tišina)

{...} i ne, ne, ne, ne zazivam nikada Boga,
 ne zazivam ničijeg Boga,
 jer ga nisu našli ni onima kojima je bio,
 kojima je trebao poput zraka,
 onima koji su se gušili,
 davili, umirali zazivajući ga;
 onima koji stajahu na putu u smrt,

*onima koji stajahu licem u lice terora,
čistog terora ljudske mržnje,
onima što u agoniji promatrahu dijete
što im umire pred vlastitim očima
pritom osjećajući kobnu
bespomoćnost svoga bivanja,
osjećajući kobnu bespomoćnost
našeg življenja {...}*

(tišina)

*{...} zar nitko ne osjeća
koliko je krhko ovo meso,
koliko je ukleto ovo postojanje {...}*

(tišina)

*{...} jer ako ga oni ne
uspjehu zazvati,
jer ako ga
ti najočajnji od nas unesrećenih,
ti unesrećenici što digoše dlan protiv sebe
i što živjehu u trulom lijesu nekadašnje radosti,
jer ako oni nisu bili dostojni njegova
pogleda – tko onda jest,
jer ako se njihove duše ne smiriše
pod silinom izmoljenih Očenaša –
tko sam onda ja,
tko sam to ja da dozivam toga Boga {...}*

(tišina)

*{...} i onda krenu pitanja,
krene proživljavanje proživljenoga;
koliko puta, koliko puta možeš
razoriti razoreno,
koliko puta možeš
proplakati
proplakano {...}*

- : *{...} ponovno me ostavlja
da dekodiram neizrečeno,
da po njenim pokretima iznova otkrijem
i iznova se šokiram nad tom činjenicom
koliko boli može sadržavati kalup
ljudskog tijela,
i ne mogu joj reći – da, bit će bolje;
jer znam da neće,
dijete će izgubiti majku, žena će izgubiti muža,
brat će izgubiti sestru, a čovjek će ubiti i dalje čovjeka*

zbog zlata, novca, statusa –
 i baš kao što i ona jednom bješe
 žrtvom tuđe požude,
 dijete će ponovno biti okaljano,
 silovano,
 i ponovno će djetetu biti
 oduzeta mladost,
 kobna je ta spoznaja
 da civiliziranost i obrazovanje čovjeka nisu nikada lišili mržnje,
 i da diplome nisu nikada bile dokaz ljudske dobrote,
 ja sam plaćen da šutim i propisujem
 umjetne tvorevine i sve ono što će pomoći
 da lakše prihvatimo bol propadanja,
 bol ništavnosti svih naših težnji,
 uzaludnost našeg postojanja,
 ostavljen sam u bespomoćnosti
 ikakvog djelovanja
 jer mogu samo saslušati,
 kimnuti glavom,
 i u sebi nečujno izreći
 – znam {...}

- : {...} živim samoćom degenije
 slučajno iznikle usred velebitskog krša,
 prebivam vegetirajući
 da me svakog dana nebo bez kraja
 gleda u moj vlastiti dom,
 dom zatvora,
 i u bolnoj samoći
 pušta sažaljenje da mi
 guši dušu što propuštam,
 odbacujem dragocjene minute
 ovog postojanja,
 puštajući da se u meni stvara
 razarajuće htijenje
 za transformacijom
 u drugo postojanje {...}

(tišina)

{...} cijeli svoj život, okovana sam od boli,
 ostajem gdje jesam,
 prebivam u spoznaji da mi sanje bivaju
 ljudskom racionalnošću sasječene,
 ljudskom zlobom uništene
 od samog temelja i klice,
 spoznala sam u jeci
 dalekih slavuja što umuknuše na pogled
 nad ovom društvenom maskeradom
 radikalnih struja ljudske zlobe,

tih zloba koje se ne povode logikom
 gladnih trbuha
 već logikom satisfakcije zločina,
 zaključila što zaključiše i mnogi
 prije mene;
 život je lišen svake vrijednosti
 dok vrijeme samo indiferentno prolazi,
 ne mareći za naše suze
 i bol,
 i uzima za sobom sve što voljesmo,
 ostavljajući nam skromnost uspomena
 koje blijede u krhkosti
 našeg pamćenja {...}

(tišina)

{...} i svaku večer sanjam isti san,
 ja kao malena ptica
 koja u krilima bježi
 od svih ovih zemaljskih sablasti,
 koja slobodna, u letu,
 prebire zrake sutona u kosi,
 čekajući svjetlost
 mjesečine da odjekne s lica
 kao znak da se sakrijem do jutra,
 čekajući zoru da me dodirne šaptanje rose
 na slobodnim klupama,
 ali tad baš
 svi oni slučajno susretnuti cvrčci
 umuknu od svepršteće
 boli moje sujete
 i tad se budim
 uplakana
 znajući da čak ni u snovima
 ne mogu pobjeći od sebe
 i svoje razarajuće praznine
 postojanja {...}

- : {...} postoji li išta razornije od tišine,
 od razornosti muka
 u pedalskoj pratnji
 nečujnih krikova iščeznule duše,
 i tako hotimice zanemarena od sebe same,
 ona prebiva u lokalnoj slikovitosti vlastite crnine,
 bez trunke vjere da ono što
 bješe puno života i svježine
 može postati ponovno
 vizura njenog pogleda,
 samoodrekla od života,
 ona prebiva

u službi očekivanja spram smrti,
 ona čeka, a da nije na životnoj polovini puta,
 da nestane,
 da je obuzme kočija smrti
 u nepreglednom nizu demonskih
 fjjakera s užasnutim konjima
 što se trzaju na gromoglasno hihotanje svakog puta
 kada posrnuli putnik zađe u nepovrat,
 čeka svoj polazak,
 da se propne na
 tog konja s kobnim barjakom zaborava,
 i kako da joj reknem da
 život jest borba,
 svakodnevna borba
 u kojoj čovjek nikad ne pobjeđuje,
 i da je život
 samo običan sukob poslije kojeg smo
 ili junaci vlastitih tragedija
 u kojoj previše toga ostaje izgubljeno
 ili ostajemo posrnuli od očaja
 i prognani na samotno luđaštvo
 egzistencijalne i duševne
 neutjehe {...}

- : {...} a svi oni što i htjedoše
 živjeti, koliko je njihovih života
 postalo samo preuranjenom stavkom u
 statistici ratne enciklopedije,
 u statistici mrtvaca
 zbog tog prokletog
 ljudskog htijenja
 za posjedovanjem,
 jer samo želimo,
 i život nam se svodi
 na ispunjavanje
 tih demonskih želja,
 i pričaju o slobodi;
 no kakva je to sloboda
 dok se robuje
 običnom papiru {...}

- : {...} tu sam da susretnem u izmaglici
 tvoje demone,
 i da izvijem tvoje rane
 pune čira, gnoja, rana i blata
 što ti nanijehu drugi
 i ti sama, povedena od njih,
 i znaj da obrnut će mi se srce,
 od svega tvog duševnog što
 ću razaznati,

*i što iz tvoga pogleda
samo naslućujem tu duševnu pustoš
koju nosiš,
ali tu sam da ti pomognem,
ne maknuti maglu,
ne osvijetliti mrak,
jer ovaj je život
običan ritam očajnosti,
let smrznutih suza,
lupanje svisnulog srca,
i mogu ti samo pomoći
progledati u magli,
i pomoći ti da adaptiraš oči
na taj mrak pomračenosti
ovog našeg vjetra ludila i bjesnila
današnjeg života {...}*

S izdahom izusti nešto. Bilo što.

- : *{...} i kad govorim, kao da nemam glas,
moje htijenje samo iščezne
u praznini izgovorenih riječi,
nestane kao da nikada ništa nije
izrečeno;
mi razoreni
osuđeni smo
na disanje,
vječito disanje –
da izdišemo
bespomoćno
svjedočeći
uvijek
iznova
vlastitu {...}*

Bol...

- : Bol?

*{...} i neću joj moći nikada reći;
znam i mene boli;
i ja patim;
da, i ja u sumrak plačem
zbog kobne usamljenosti
ljudske egzistencije;
da, i moja se usamljenost uvlači i kopa po kostima,
da, i ja se budim s usijanim olovom na ramenima,
da, i ja se osjećam helplessno
jer smo
svi osuđeni na razorni križ odrastanja*

u kojem nema više majčinog dodira
 koji pruža utjehe u bolje sutra,
 nema više te majčine topline koja briše sve apsurre,
 gluposti, klevete i nemoći ovog postojanja,
 i ta slika u bolje sutra s kojom smo odrasli
 postoji samo u majčinoj
 toplini u pričama za laku noć,
 u majčinom zagrljaju,
 i to isto bolje sutra je ishlapjelo s godinama što su prošle,
 nestalo u tom vremenu što nam izmiče
 brzinom bježećeg vrapca pred nama
 što se želi sakriti od nas
 zbog kolektivnog straha naučenog od predaka
 opečenih ljudskom zloćom i poviješću naših sebičnih razaranja,
 a lake noći još imamo samo u sjećanju
 na djetinjstvo,
 odraslima nije ništa više lako,
 djetinja je laka noć prerasla u besanu noć
 zaokupljenu brigama,
 dugovima, boli nad
 otežalim životom, otežalim tijelom,
 s dušom najtežom, otežalom kamenjima grijeha,
 i ne mogu joj reći
 istinu koju osjećam;
 da, i ja sam lud;
 jer svi u svojoj dijagnozi
 i patimo kroz život,
 u boli, u nesnosnoj boli,
 istovremeno činimo ovo postojanje
 drugima bolnije,
 razaramo ih svojim trzajima,
 svojim životnim koprcanjem
 u bespomoćnosti migoljenja ribe na suhom,
 u gušenju pod vlastitim rukama povedenih očajem –
 a ona,
 otupjelo promatra zid,
 u šutnji, u nesnosnoj tišini,
 samo šuti, bez riječi,
 neće pustiti ni glasa,
 ovdje ćemo prebivati,
 nas dvoje neznanaca,
 koji bismo trebali dijeliti najintimnije riječi,
 dijeliti najintimnije trenutke
 našeg postojanja,
 ja je besramno potražujem da mi otkrije svoje strahove,
 ona mi se ispovijeda,
 a ja joj nikada neću moći oprostiti,
 jer ništa nije oprošteno
 zbog posljedica koje nastavljaju
 klijati u razderotinama našeg djelovanja

i poslije trenutka našeg pokajanja {...}

- : *{...} moje oči su iskvarene ovom sveopćom
indiferentnošću što poput korova raste,
čini se kao da svi mi
ono što jučer ismijavamo,
danas zaboravljamo pa
to isto činimo {...}*

(tišina)

*{...} oduzima se vrijednost,
svaka vrijednost svemu,
pa i ono vrijednosti
jučer izgovorenog
lišeni smo i trunke socijalne etike,
a ova zajednica,
i ovaj je život
život u kojem se ništa ne kompromitira,
kao da je društveno načelo
život bez imalo osjećaja
za kakvu vrijednost
tuđih djela,
drugih osoba,
drugih života {...}*

- : *Što te boli? Silovanje?*

*{...} i nemam nikakvih riječi
za tebe,
riječi utjehe,
riječi heroizma, čistoće i idealizma
kroz kakvu pouku domovinske zemlje,
i ako uspijemo uistinu progledati
kroz nametnute leće
društva, kulture i nacije,
nit' je heroja, nit' imamo kakve domovine,
u ljudskoj intenciji nije tuđinskog utjecaja
već jedan jedini
utjecaj vlastite zloće i sebičnosti,
a mi,
u životnoj sitosti i moralnoj iznemoglosti,
vidimo ovo nebo nad nama
u ljepoti,
bez da smo svjesni da je to samo krinka
koja skriva vulkansko nebo užasa
što poput mjeseca reflektira sunce,
on nas reflektira
nas bijedne, vječno zamagljene
ljude što živimo iz dana u dan*

ne propitkujući
 zanose i polete okoline,
 jer znamo, ali ne želimo izmijeniti
 našu vidljivu panoramu,
 u količini amoralne atmosfere
 što je udisasmo već godinama,
 napose bi svisnuli, sišli s uma,
 ubivši se u nadi da nikakvo sutra
 zapravo ne donosi
 nikakve promjene {...}

Imala si... Pet godina?

{...} skinut ćemo zajedno
 taj impasto tuđih okova,
 taj zlobni nanos
 koji te je životno imobilizirao
 da svoj preuranjeno ostarjeli
 život provodiš u frakturama
 tih prošlih ispunjenih
 demonskih žudnji {...}

- : {...} stajala sam potpuno nepomično,
 osramoćena, pogledom statičnim,
 gledajući u daljinu, a zapravo
 ne gledajući u ništa, praznim pogledom
 u onoj razočaranoj tuposti koja neminovno
 slijedi spoznaju o gorčini ovog življenja,
 otupljena kao i moje tijelo
 od upravo svršenog nasilja,
 ne osjećajući ništa od struka nadalje,
 u lokvi svoje krvi,
 moje krvi izmiješane s njegovim znojem,
 i njegovim mirisom što stade isparavati s moje
 kože i kose,
 a on,
 ustao je,
 promatrao me s gađenjem,
 više nisam bila lovina,
 više mu oči nisu bile izbočene,
 nisam mogla pomaknuti tijelo,
 jedino pogled -
 pogledala sam u pod,
 ponižena gledala u taj prokleti pod,
 sivi pod, prepun pregaženih,
 prožvakanih žvaka
 i napola popušenih opušaka
 među kojima su teturali zalutali mravi {...}
- : {...} što se to prelomi u čovjeku

da razvije klicu nasilja
 koja je u svima duboko zakopana,
 da svoj život podredi
 razvijanju tog tijela,
 što to čovjek doživje
 da nikada ni ne razvije
 glas suosjećanja i samilosne topline,
 kako je to dočekivati snove svaku večer
 s uspavankama boli i gorčine
 koju ti vlastita razorena duša opjevava,
 a ti u hladnoći vlastite usamljenosti,
 i u jednoj toplini tijela koju osjećaš,
 svoga vlastitoga,
 čuješ samo odjeke nota što dopiru
 iz ruševina tvoje nutrine,
 a u odsutnosti ljudskoga dodira,
 te uspavanke boli i gorčine prerastaju
 u mržnju,
 jer nema te indiferentnosti spram ljudskoga
 koja nije začeta u suzama usamljenosti
 i jecajima samoće {...}

- : {...} otišao je iza mene,
 osjetila sam njegov pogled
 da razara mi čitava leđa,
 trnci preletiše duž cijelog
 tijela i osjetila sam da nešto kani,
 da nije svršeno,
 i više sam udisala nego izdisala,
 drhtavo, prigušeno, kroz usta,
 osjećala ludovanje srca u
 čitavom trupu,
 i probijanje bubnjića od pulsa,
 usne se osušiše jer
 potpuno sam dehidrirala
 od nasilja,
 i prije nego što je spremio,
 spremio {...}

(tišina)

{...} on, on,
 ja,
 osjetila sam toplinu i nije mi
 više bilo hladno; nisam više drhtala;
 osjetila sam utjehu u toplini što stade
 preplavljivati mi kožu;
 i smrad,
 odjednom,
 baš kad naivno

*pomislih da božanska ruka
obujmila je moje tijelo,
osjetila sam smrad
njegove mokraće {...}*

- : *{...} prošlost nas sve ujeda kao
bijesni kerovi što ujedaju žbice i osovinu,
i pušta nas da do praskozorja svakog dana
bjesnimo, a kada napokon stane svitati,
jer duge su noći suza i tuge,
napose se izmirimo s užasnom stvarnosti
puštajući da nas obuzme sve jasnije i jasnije,
i da nas to griješno
svjetlo današnjice lupi po obrazu,
vlažnom od noćnih suza bjesnila za promjenom,
i da nas sramota naše
okoline stade ćušhati po glavi,
dok se mi, u inertnosti vlastite ugode,
samo prepuštamo
prihvatajući ono što dolazi,
i da svakog dana dočekujemo
mjesec što izlazi nad ovim tužnim
nokturnom stvarnosti,
čekajući u mori snova da iščezne u praskozorje
kao paćenička glava
i tad nam se ponovno vraćaju
oni isti noćni bjesovi
isprepleteni žudnjom za promjenom,
a govor ptica što istinito svjedoče ovo doba,
zamijenismo za lijepe melodije cvrkuta i
žvrgoljenja,
ni ne pokušavajući
razaznati prave riječi
što dopiru iz tih
kljunova {...}*
- : *{...} moj je dah u boli tišine razarao
svu nečujnost,
i kada sam napokon
čula da tapka u daljinu, kako odlazi,
kako nestaje u svijet,
golub je sletio u susret meni
i hodao tako glupo naginjujući se naprijed, nazad,
pogledavao u mene, od mene,
dizao noge,
marširao po zalijepljenim žvakama
kljucavši po tom betonu,
svako malo pljunuvši
napola popušeni opušak,
zamijenivši ga,*

u nesmotrenosti tog očaja,
 te gladi što osjeća,
 za nešto hranjivo,
 gacao po pišalini
 i stao me promatrati
 skrećući svake dvije sekunde pogled
 sve dok konačno nismo međusobno se uhvatili -
 on moju tupost, ja njegovu disperznost,
 i tad sam shvatila;
 da jedan drugoga u samilosti promatramo,
 jer ni sama nisam znala
 kome je koga više bilo žao;
 meni njega – što je golub,
 ili njemu mene – što sam čovjek,
 i baš tada sam mu šapnula
 da mu poklanjam svu svoju ljudskost
 u zamjenu za njegova golublja krila,
 da doživim tu slobodu, da obistinim svoje snove
 pa makar na sekundu, da se napokon udaljim
 od svega što me okružuje, od te proklete, crne zemlje,
 na koju je čovjek vječito osuđen,
 da odem od našeg zemaljskog prokletstva, u susret
 suncu svojom vlastitom snagom,
 svojim golubljinim krilima,
 našto on
 ode, napusti me
 odletje u isti onaj svijet
 u koji pođoše oni
 koraci što me ostaviše ovako
 osramoćenu,
 odletje glavom bez obzira, u strahu,
 u potpunom strahu od mojih izgovorenih želja,
 a da se nije ni osvrnuo na odlasku
 kao da nikada ni ne provedesmo
 tih pet minuta intimnosti
 sažaljenja zajedno {...}

□ : Ne znam što da radim.

{...} pitao bih te,
 nije li ti dosta života življenja u tamovanju,
 zarobljenosti i zatvorenosti od sebe same,
 življenje neživljenjem u šakama i lupanju
 vlastite prošlosti,
 no i ja živim zarobljen u prividnoj slobodi,
 i pomiren i izmiren s kapijama sudbine
 iza kojih se čuje pogrдно cerekanje
 drugih nad istinom da sam samo
 marioneta tuđih ruku, lutka ovog sustava,
 umjetna tvorevina iz koje je prestala dopirati

*istina moje duše, jer posramljen sam od
onoga što se čulo iz mene,
i postao sretan okovavši se sam
u svome skromnom domu kao
da živim kao ptica u krletki,
tigar u menažeriji,
jer u tom mom tamnovanju
u crnini današnjice,
dana mi je sloboda kupovine u kojoj,
od radosti nad kupljenom materijom,
ne vidim što mi umakne –
moja vlastita sloboda {...}*

- : *{...} a ljudi su prolazili,
bez da je itko zastao i pružio mi ruku,
vidjeli su i pogledali,
ali kakav je to vid
kad svi su otupjeli na stvarnost
koja ih okružuje,
jer žive u virtualnim svjetovima
svojih vlastitih uljepšanih
slika {...}*
- : *{...} ne mogu joj reći – da, i mene boli,
i ja osjećam kako životno hlapim i nestajem,
kako nepovratno odlazi komadić mene
u desetominutnom crvenilu u suton svaku večer,
i da samo živim čekajući da se konačno, zauvijek,
disperziram u neko drugo postojanje {...}*

Povećao bih ti na tri dnevno.

- : *{...} nikada niti jedna ruka,
niti jedna jedina ruka
pružena u mome smjeru,
niti jedan jedini
dlan suosjećanja {...}*
- : *{...} ponovno sam zakazao,
kao doktor,
kao čovjek {...}*
- : *{...} niti jedna jedina ruka {...}*
- : *{...} ponovno
zakazao ne pokazavši
imalo ljudskosti {...}*

Idući tjedan u 6.

- : *{...} želim nestati,
nestati u bljesku,
u bljesku jutarnje svjetlosti
što osvijetli noćnu rosu
da ona napose u trenutku,
u jednoj jedinoj sekundi,
samo ispari,
nestane,
kao da je nikad nije ni bilo
jer premorena sam od onog
što bje i što doživjeh,
i u potpunom strahu
od onog sveg što
naslutih i nikada ne saznah {...}*
- : *{...} koliko puta moram sakriti
svoju ljudskost,
tu činjenicu da sam običan čovjek
koji mora vazda sakrivati suosjećanje {...}*

Čekaj.

*{...} svi ćemo ionako u istom
danse macabreu iščeznuti {...}*

Nemoj povećavati dozu.

Ne znam. Nema Boga. Ali to ne znači da sam ga prestao tražiti.

Probaj moliti. Možda ga ti nađeš.

Po prvi puta susretne njegov pogled.

Prepusti se lacrimosi te započne posljednju etapu u procesu žalovanja.

U simultanosti atmosfera i prevladavajuće nade Max Richterovih kompozicija,

u okrepljujućoj utjehi Schubertove Ave Marie, i u jecajima židovskog

pijanista Szpilmana prilikom reujedinjenja s klavirom nakon

okupacije Varšave i preživljavanja holokausta.

Stupnjevanje svjetlosti.

Mrak.